

«Σε γράφω στα παλιά μου τα παπούτσια!»

**Γράφει ο Γιάννης Τσακπίνης,
Συνταγματάρχης (Π.Β.) ε.α.**

Οι άνθρωποι των παλαιών εποχών έχουν εκτελέσει πριν πολλά χρόνια το τελευταίο τους ταξίδι προς ένα άλλο τόπο και κόσμο να ζήσουν χωρίς να ξεχνούν το έργο που προσφέρανε όταν ήτανε μαζί με τους δικούς τους εδώ στη γη.

Αφήσανε πίσω τους αυτά που δημιουργήσανε με την επιστημονική τους ικανότητα και είναι σήμερα στη διάθεσή μας να τα εκτελούμε και αυτοί από ψηλά να μας βλέπουν και να χαίρονται για την πρόοδό μας.

Δεν είχανε πτυχία από ανώτερο πανεπιστήμιο με σφραγίδες και υπογραφές αλλά η μνήμη τους υπερτερούσε στην οικογένειά τους και σε όλα. Την είχανε καλλιεργήσει σε μεγάλο βαθμό που στη συνέχεια ακολουθούσανε σε πράξεις με τα έργα τους.

Παρουσιάζανε αγνότητα στην ψυχή και δύναμη στο σώμα τους που το αποδίδανε ότι είχανε πάντα κοντά τους σε όλα τη βοήθεια του παντοδύναμου Θεού και πιστεύανε όλοι τους με αληθινή πίστη και ότι βάζανε στην σκέψη τους να το δημιουργήσουν και το εκτελούσανε με πλήρη τελειότητα και συγχρόνως έμενε ως παράδειγμα για τις επόμενες γενιές που θα ερχότανε στη γη να κατοικήσουν.

Εκείνο που επιθυμούσανε ήτανε πάντα να επιτυγχάνουν το καλύτερο, το δε κακό το κολάζανε με βαριές τιμωρίες για να περιοριστεί να το εκτελούν.

Όλο το έργο τους σήμερα το συναντούμε με παροιμίες που μας ενημερώνουν για να πιστέψουμε ότι πράγματι οι παλιοί μας προσφέρανε πολλά για τις επόμενες γενιές τους και οφείλουν να τα σέβονται και να τα εφαρμόζουν όλοι οι νέοι με ευλάβεια οπότε θα έχουνε επιτυχίες παντού.

Τις παροιμίες τις είχανε κατατάξει σε δυο κατηγορίες: αυτές που θα τους φέρνανε στην πρόοδο για να αναπτυχθούν που ήτανε και οι περισσότερες και ακολουθούσανε οι λιγότερες που θα τους έφερνε στην καταστροφή τους και θα ήτανε σε επικίνδυνη θέση ακόμα και να χάσουν τη ζωή τους.

Μια από αυτές είναι: «σε γράφω στα παλιά μου τα παπούτσια». Αυτή τη λέγανε οι παλιοί μας όταν συναντούσανε πολλές επαναλαμβανόμενες αδιαφορίες ή υποσχέσεις μεταξύ των και δεν τις εκτελούσανε αυτοί που τις δίνανε. Πάντα είχε προηγηθεί μια υπόσχεση μεταξύ δύο ατόμων ή πολλών που δεν την εκτελούσανε επί αρκετές φορές οι υποσχόμενοι σε αυτούς που την είχανε ανάγκη και τότε εκφραζότανε με αυτήν τη βαριά έκφραση που ίσως ανάγκαζε τον υπόχρεο να ανταποκριθεί στην ανάγκη που είχε ο συνάνθρωπός του ή ένα σύνολο ανθρώπων.

Την παλιά εποχή αυτή η παροιμία είχε πολλές δυσάρεστες καταλήξεις κυρίως στα χωριά όταν κάποιος θα την έλεγε αν είχε ακόμα και δίκιο γιατί εννοούσε ότι δεν σε υπολογίζω και σε αγνωώ.

Όπως μας είχε πει πριν αρκετούς μήνες ένας γνωστός μας ηλικιωμένος που κάναμε παρέα στο σπίτι του που λέγαμε για την ίδια παροιμία μας είπε αστειευόμενος: είχαμε παλιά ένα χωριανό και από τα πολλά γραψίματα που έκανε στους χωριανούς στα παλιά του τα παπούτσια είχανε τρυπήσει και όταν πήγαινε στα χωράφια του μπαίνανε οι τσίτες μέσα και δεν μπορούσε να περπατήσει. Οι χωριανοί όταν είχανε ανάγκη για εργασία παίρνανε εργάτη και του λέγανε θα έρθεις αύριο στο θέρος να δουλέψεις; Αυτός τους απαντούσε ναι, αλλά δεν πήγαινε. Άλλοι λέγανε θα έρθεις όταν τρυγώ ή στο μάζεμα των ελιών τους; κ.λπ. Λέγανε το ίδιο, ναι, αλλά δεν πήγαινανε. Όταν τον συναντούσανε την άλλη ημέρα του λέγανε: «Πάλι μας έγραψες στα παλιά σου τα παπούτσια και γι' αυτό παλιώσανε πιο γρήγορα από τα πολλά γραψίματα που μας κάνεις, αλλά μια μέρα δεν θα έχεις να φοράς από την τεμπελιά σου. Τότε που θα τους γράφεις;»

Ήρθε όμως και η ώρα να αφήσουμε την παλιά εποχή και να πούμε και για την νέα που έχει πάρει μέρος η παροιμία. Όπως γνωρίζουμε όλοι μας είπε ότι σήμερα περισσότερο εφαρμόζεται εκεί που υπάρχει ένα σύνολο ανθρώπων και βασικά στους εκάστοτε υπεύθυνους της πολιτείας μας. Γνωρίζω αρκετές περιπτώσεις αλλά θα αναφερθώ για μια που ήμουνα παρόν.

Εγώ είπα έζησα όλη την παλιά εποχή και τώρα με αξίωσε ο Θεός να ζήσω και τη νέα οπότε έχω να σας πω και γι' αυτήν αυτά που έχω συναντήσει και που έχουν άμεση θέση με την παροιμία και πιο συγκεκριμένα για όσους ασχολούνται με την πολιτεία για να εξυπηρετούν εμάς στα προβλήματά μας στο χωριό στην πόλη και στο κράτος.

Θα σας πω αυτό που έχει συμβεί στην πόλη που ζω. Το 1981 όταν πλησιάζανε για να γίνουν οι Δημοτικές εκλογές: οι υποψήφιοι της κάθε περιοχής και της πόλης όλοι μαζί περνούσανε από τα χωριά, από τα προάστια και μέσα από την πόλη για να ρωτήσουν τι ανάγκες έχουν οι κάτοικοί τους και δίνανε υποσχέσεις όταν θα εκλεγούν σύντομα θα τα εκτελέσουν όλα. Έτσι και εμείς όταν περάσανε τους είπαμε όλα τα προβλήματα που έχει η περιοχή μας και μας δώσανε την υπόσχεση ότι μετά τις εκλογές θα γίνουν όλα.

Γίνανε οι εκλογές και βγήκανε αυτοί που είχανε δώσει τις περισσότερες υποσχέσεις, αλλά μετά δεν τους ξαναείδαμε.

Είχανε περάσει περίπου οκτώ μήνες μετά τις εκλογές. Στο προάστιο που κατοικώ είχαμε αποκριατικό ρεβεγιόν, οι ηλικιωμένοι της περιοχής και περάσανε όλοι οι εκλεγέντες του τόπου μας για ένα χαιρετισμό.

Εμείς τους κέρασαμε όλους και όταν φεύγανε ήτανε χαρούμενοι που μας είδανε και ότι περνάμε καλά. Όμως ένας θερμόαιμος 85ντάρης τους είπε: σας ευχαριστούμε που τιμήσατε τα νιάτα μας και που σας βλέπουμε για πρώτη φορά μετά την εκλογή όλων σας. Αλλά αυτά που μας τάξατε πριν τις εκλογές δεν είδαμε τίποτα και τελειώνοντας τους είπε: όλοι μας γράψατε στα παλιά σας τα παπούτσια όπως λέει η παροιμία δεν είναι ψέματα. Όμως και εμείς στις άλλες εκλογές θα κάνουμε το ίδιο που είμαστε και περισσότεροι και τότε θα δούμε ποιοι θα είναι οι κερδισμένοι και ποιοι θα είναι οι χαμένοι. Η απάντηση ήτανε ότι όλα θα γίνουν και κάνετε ακόμα λίγη υπομονή. Δυστυχώς έχουν γίνει πολλές φορές εκλογές και η υπομονή έχει χαθεί.

Τέλος, μετά την πολύχρονη διαδρομή που έχει κάνει η παρούσα παροιμία από την παλιά μέχρι και τη νέα εποχή με τις αντίστοιχες καλές ή κακές συμπεριφορές που συνάντησε με τους ανθρώπους που είχε συμμετοχή σήμερα μας διδάσκει: ότι οφείλουμε όλοι μας να την εκτελούμε με ευλάβεια και με όλες τις υποσχέσεις που δίνουμε στους συνανθρώπους μας σε όποιον χώρο και αν βρισκόμαστε.

Έτσι μόνο θα κυκλοφορούμε με ψηλά το κεφάλι μας και με καθαρό το πρόσωπο στην κοινωνία όπως λέγανε οι πρόγονοί μας. __